

(Jack Verstappen in "Volksleven rond de Antwerpse café-chantants", 1983, ISBN 9065830367, 158 pagina's)

Méér dan andere steden kan Antwerpen prat gaan op een traditie van het volkse café-chantant. Sporen worden reeds aangetroffen in de zestiger jaren van de 19e eeuw. Dan verzamelde Moeder Boone in haar herberg «In den Brak», gelegen aan de Zirkstraat, eenvoudige jongens, die hun liedjes zongen voor een publiek dat uitsluitend uit de buurt stamde. Op zon- en maandagavond kwam de hele familie met inbegrip van de kinderen er gezellig bij elkaar. Het was er een gelach, een geroep en gekakel van alle duivels.

— ZANGLOKAAL —
" IN HET BIEKEN "
 Hoek der Klein Markt en Cudaan, bij Frans Mortens.
 OP ZATERDAG 25 MEI 1918, ten 8 ure T.U.
 BUITENGEWONE
FEESTA VOND
 —o DEN HEER o—
=: ALFONS NEYS :=
 AANGEE-ODEN
Vestlenen kunne verwillende medewerking :
 Julia Van Loo, dramzangeres. Jules Gijsbrechts, [hoertige zanger.
 Charel Maas, dramzanger. Jan V. de Perre, dramzanger.
 Georges Lemmers, tenor. Jan Verbruggen, komiek.
 Jaak Scholiers, dramzanger. M. Goetschalkx, komiek.
 Herri Raes, komiek. Adriaenssens, dramzanger.
 M. De Groof, lichte zangeres. Is. Swolfs, baryton.
 Nicolaas Wils, dramzanger. Jos. Mertens, komiek.
 Frans Swolfs, karakterkomiek.
 De piano zal gehouden worden door CHAREL VAN CAMP.
INKOM Fr. 0.10 (Frestwijzer verplichtend)
IEDER VRAAGT HET SUCCESLIED!
TWIJFEL EN ZEKERHEID
 Drukk. Gebr. Reniers, Van Usselst. Z. Nr. 2072. 2-1918.

Want de vrouwen waren tuk op sensationele nieuwsjes, op een lach en een traan, de mannen konden lustig zwetsen en tegen elkaar in woorden opbieden.

De toenmalige werkende klasse had een drempelvrees voor alles wat beantwoordde aan een werkelijke schouwburg. Daar waren zij niet op hun plaats, meenden zij. Toch bestond er een verlangen naar ontspanning waaraan zij ruimschoots konden voldoen in het café-chantant. dat aldus tot «volkstheater» werd gepromoveerd. Edward Poffé vertelt :

“Wanneer de stedelingen des ‘Zondags hun werfluchtje geschept hadden, trokken ze bij valavond met vrouw en kiruleren naar den « Voyageur », den « Brak » ‘t Vliegend Peerd’ of den ‘Scheeve’ en zaten er, in hun beste plunje, te luisteren naar de volkszangers, die er met liedjes van eigen maaksel uitpakten onder begeleiding van een piano, die reeds lang haar tijd had uitgediend. Wat er gezongen werd, was meestal het verhaal in rijm van de voornaamste gebeurtenissen der week of diende om het wedervaren van een bekende met het licht der kritiek te beschijnen”.

“De Sinjoor hield van zijn zanglokaal. Het was de goede, oude romantische tijd in de buurt waar schippers en vissers, sloopstimmerlieden en pikbroeken, leurders en lanterfantens, venusdierkens en bui/dragers, winkeliers en herbergiers hun tierig en vrij zargeloos bestaan sleten in een tijd toen armoe een gulden schijn had en sociale tegenstellingen zaveel minder schenen”.